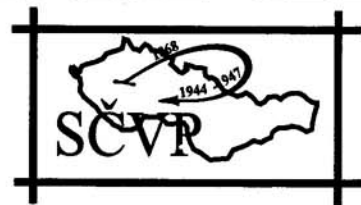

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/2008

*Vánoce,
Vánoce přicházejí
šťastné a veselé ...*

Doba nejhezčích svátků je opět před námi. V mých pamětech zůstaly nezapomenutelné dva.

Koncem roku 1939 na Štědrý den jsme měli ještě vyučování a bylo nám dovoleno zahájit zimní prázdniny prvním dnem vánočních svátků. Bohužel, již v dalším roce jsme i o Vánocích museli jít na normální vyučování, protože svátky nebyly sovětským vedením škol uznávány.

Tedy, prvním rokem za sovětské vlády jsem bydlela v Dubně u paní Waszczukové, která pronajímala studentům gymnázia ubytování se stravováním. Po obědě pro mne přijel tatínek se saněmi, jiný dopravní prostředek v té době nebyl. Vyjeli jsme z Dubna po rozbledlém sněhu smíchaném s blátem. Když jsme dojížděli k Ludhardě, bláto začínalo tuhnout a před Mlýnovem už saně klouzaly po zmrzlém sněhu. Doma mě maminka uvítala s ohromnou radostí a teta už měla stromeček ozdobený. Jelikož místnosti bývalé naší hospody byly teď používány místní spořitelnou, lidé z vesnic ze zvyku zacházeli k nám do kuchyně, aby se mohli ohřát a vypít horký čaj. Byli jsme všichni už netrpěliví a čekali jsme, kdy poslední návštěvník odejde. Konečně jsme mohli zasednout ke Štědrovečerní večeři. Bohužel, ke konci večere maminka měla zdravotní potíže a musela odejít od stolu. Všichni jsme ji prosili, aby neodcházela, neboť stará pověra říká, že kdo odejde od této večere, nedožije se příští. Když jsme šli na půlnoční mši, začínalo sněžit. Kostel byl přeplněn a nikdo z nás netušil, že naposledy. Brzy nato začalo vyvážení na Sibiř a Kazachstán. Tím se velmi snížil počet katolických věřících v okolních vesnicích, kteří vždy na půlnoční přicházeli s celými rodinami. Po krásné půlnoční jsme si popřáli hezkých svátků. Mezitím venku přibývalo tolik sněhu, že jsme se brodili sněhem až pokolena. V červnu příštího roku nám maminka zemřela.

Druhé Vánoce, na které nikdy nezapomenu, byly v roce 1944 a to už jsem pracovala jako zdravotní sestra ve frontové nemocnici. Nejtěžší boje o Dukelský průsmyk byly už za námi, nemocnice se nacházela v Ladomírově, v budově místní pily. Od počátku prosince jsem neustále myslela na to, že poprvé budu prožívat tyto tak rodinné svátky mimo domov, nebudu se svými nejbližšími, po kterých se mi děsně stýskalo. Tato myšlenka mě pronásledovala neustále jako můra. Moje velitelka paní doktorka Englová si toho všimla a když se zeptala, co je se mnou, rozplakala jsem se a svěřila se jí se svým bolem. Paní doktorka byla sice přísná na dodržování všech prací, které jsme byly povinny vykonávat, ale jako žena měla velké pochopení i pro naše soukromí. Šly jsme za velitelem zdravotnického praporu I. brigády doktorem Englem, manželé paní doktorky. Sděbila jsem mu svou žádost o krátkou dovolenou a v slzách jsem slíbila,

že budu po návratu sloužit bez odpočinku kolik jen budu moci. Dovolil mi odjet na pár dnů a řekl, že v tyto dny pojedou nákladní auto někam na Volyň, že mě zaveze do Mlýnova a pak zase zpět na frontu. Byla jsem šťastná „v sedmém nebi“. Termín odjezdu sami ještě nevěděli. Já, ukonejšená tímto příslibem, čekala jsem na oznámení odjezdu. Ten den jsem byla po noční službě a ze sna jsem slyšela nějaké výkřiky, kdo to má jet na Volyň. Než jsem se narychlo oblékla a vyšla ven, viděla jsem nákladák zahýbat za zatáčku průsmyku, a to byl právě ten, s nímž jsem měla jet domů na Vánoce. Nikomu nepřeji prožít tak hrozné zklamání a děsnou vnitřní bolest. Děvčata se snažila mě uklidnit, až jedna starší kolegyně, Lili, to vyřešila jednoduše. Aby mě odpoutala od hrozných myšlenek, vybidla mě, abych jela se sanitkou, která odváží raněné do týlové nemocnice do Posady Jašliska a sehnala tam nějaká vejčeka, máslo, mouku apod., že starší děvčata z toho upečou cukroví na svátky. Koupě na frontě probíhala výměnou místního zboží za mýdlo, cigarety apod. Lili sehnala potřebné k výměně, fidič pro mne přišel, a jela jsem „obchodovat“ do Jašliska, které jsem dobře znala. Naše nemocnice tam v ženském klášteře působila poměrně dosti dlouho. Místní známí mi doporučili kam a na koho se mám obrátit a odjížděla jsem odud se vším, co jsme k pečení potřebovaly. Na Štědrý den chlapci přinesli stromeček, který jsme ozdobily vatou a zdál se nám velmi hezký. Nevím proč, ale ten večer jsme měli k večeři mamalgy, kterou jsem nemohla ani cítit. Vše ostatní, oslazený čaj, upečené cukroví a ozdobený stromeček stálo na stole, který jsme přikryly čistým bílým prostěradlem. Konečně jsme všichni zasedli za stůl, když přiběhl dozorcí a už ve dveřích volal, že přivedli větší počet raněných. Tím bylo po všem, začala normální práce. No, řekněte, dá se na takové Vánoce zapomenout?

Přiliš jsme si zvykli na to, že žijeme oproti jiným lidem v dostatku, většinou až v příliš velkém. Naříkáme na vše, co se nám nelíbí, a my na frontě jsme si říkali, ať máme třeba suchý chléb bez masání, jen aby už byl klid. Aby nám pod rukama neumírali ranění a nemuseli jsme myslet na to, že po nich někdo zůstane a čeká na jejich návrat. Vážme si toho, že už tolik roků není u nás válka a přejme ten mír našim dětem a celému světu.

O Štědrém dnu s radostí myslíme na to, že se mladíčkové matce narodilo děťátko. Krásné, pohodové vánoční svátky nám všem přeji z celého srdce.

Irena Malinská

Vážení čtenáři,

K letošnímu vánočnímu vzpomínání připojujeme i naše přání krásných chvil pod stromečkem se svým nejdražším, a šťastné vykoučení od dalšího roku 2009. Kež by nám tento nový rok přinesl splnění některých našich přání, častá společná setkání, ale hlavně zdraví a štěstí. Vaše redakce Zpravodaje a CVSČVP

Byla to opravdu první dáma ...

(Dokončení z čísla 9)

LN: Zúčastnil jste se pohřbu prezidenta Beneše v roce 1948?

Samozřejmě! Jako „obvodák“, který podepsal úmrtní list jsem považoval za svou povinnost

účastnit se posledního rozloučení. Musel jsem žádat své nadřízené o dovolení. Každých deset metrů stáli hoši ve světlých satech a kontrolovali přítomné. Nad hrobem mluvil arcibiskup Beran. Věděli jsme, že s Benešem odešla epocha svobody a demokracie.

LN: Na pracovišti vám kontakty s paní Benešovou prošly?

Kdepak, dostal jsem za to výpověď. Můj ředitel mi řekl: „Kdybys byl doktor sebedoktorovatější a neznal marxismus-leninismus, nic pro nás neznamenaš.“ Zažil jsem stěhování s rodinou, ale šťastně to dopadlo, lékaře všude potřebovali.

LN: Prezident byl pochován do hrobu, paní Benešová byla zpopelněna. Proč?

To nevím, hrobka byla projektována na dvě rakve. Mimochoodem, prezidentovo tělo je balzamováno. Profesor Šikl užíval unikátní metody balzamifikace: nevytahuje se mozek, ale z těla se vypudí krev, do krevního oběhu se natlačí speciální tekutina, která způsobí tuhnutí tkáně. První byl takto balzamován T. G. Masaryk, po něm Edvard Beneš.

LN: Sousedem Benešových jak v Ústí, tak v Praze v ulici na Zátorce byl někdejší Benešův přítel, nakonec jeho zrádce Zdeněk Fierlinger. Vzpomínáte si na něho?

Ano, jednou chtěl po mně vytrhnout zub. Ale já nejsem zubař, já jsem praktik. Co to bude? Ten zlatej. Oddychl jsem si, takhle se pohyboval ... To bylo v době, kdy prý Beneš už nemohl Fierlingerovi přijít na jméno. Když prezident zemřel, šel Fierlinger se svým sekretářem kondolovat. Mezi parcelami byly nízké ploty. Fierlinger ten plůtek přeskočil. Když byl pohřeb, stál jsem nahoře, abych všechno viděl a mohl podat svědectví. Přicházeli členové vlády, podávali ruku, kondolovali. Když došlo na Fierlingera, tak jsem si všiml, že ruka paní Benešové na moment poklesla, ale pak mu ji přece jen podala, zachovala dekorum.

LN: Byla to dáma ...

Ano, nikdy si nestěžovala, nikomu nic nevytýkala, nikdy nikoho nekritizovala. Její přátelství, to byla pro mě a pro mou rodinu velká pocta. Jaromír Slomek, LN

K tomuto článku chci připojit malou osobní vzpomínku. Byla jsem v začátku totalitního režimu ve Smetanově síni na Dvořákově Stabat Mater. Před zahájením koncertu náhle od člověka k člověku šla zpráva - je tu paní Hana Benešová a všichni návštěvníci povstali, aby ji vzdali tichý hold. Totéž se opakovalo po skončení koncertu, kdy tato dáma se skloněnou hlavou odcházela ... Venku už na ni čekala černá limuzína, aby ani na okamžik nemohla přijmout pozdravení svého lidu. Nikdy na ten zážitek nezapomenu ...

Redaktorka

Mlýnov slavil výročí 500 let

Mlýnov, malé městečko v bývalém Dubenském „powiatu“, známé svými každodenními jarmarky a tím, že již několik století rodina potomků hejtmána Karola Chodkiewicze, vlastnila tisíce hektarů půdy kolem městečka a jejich rezidenci byl krásný palác na okraji Mlýnová. Městečko sice malé, ale známé hlavně mimo jiné tím, že tam sídlila gmína okolních vesnic, obydených českou menšinou.

V samém městečku bydlelo velmi málo českých rodin, dalo by se je napočítat na prstech obozu rukou, ale některé vesnice, které patřily k této gmíně nesly ryze české pojmenování. Tak např. Máslenka, České Noviny, Frankov, Šalava. V těchto vesnicích žili především Češi. Ale i mnoho dalších, jako např. Malovaná, Podhájce, Velké Dorostaje, Moskovčína atd., ti měli obvykle svou vesnici rozdělenou na ryze českou a další část byla ukrajinská a někdy i polská. Také vedoucím gmíny šoltys, kterého vybírali občané všech přílehlých vesnic, byl několikrát zvolen občan, samozřejmě všeobecně známý a vážený, národnosti české. O českých vesnicích kolem Mlýnová bylo známo, že jsou to výborní hospodáři, zemědělci, chmelaři.

Když jsem dostala pozvánku na konferenci v Mlýnově, která se konala v místním přírodním muzeu (v bývalé oficíně paláce hrabat Chodkiewiczů), ihned jsem souhlasila, že se zúčastním osobně. V Mlýnově jsem se narodila, křtěna jsem vodou z romantické řeky Ikvy, kterou tolik miloval jeden z největších polských básníků Julius Slowacki. Miluji své malé rodné město, ve kterém navždy zůstala moje maminka a rodina otce.

Konferenci začaly třídní oslavy pětistoleťho Mlýnova. Zúčastnili se jí významní představitelé města, spisovatelé a mnoho pracovníků kultury sousovních, ale i vzdálenějších rajonů. První část konference byla věnována oficiálnímu uvítání a proslavům hostů, které občas vystřídala skupina pěveckých sborů, ale i jednotlivců, recitace básní, hudební vložky apod.

Po obědě proběhla pracovní část konference, ve které řečníci hodnotili různé události a nešetřili i kritiku. Den byl ukončen slavnostní večeří, při které se stoly prohýbaly pestrou úpravou jídel a při které přítelky nebraly konce. Měla jsem dobrý pocit při pozorování té přátelské společnosti a snad ještě větší, když jsem viděla, jak v klidu a bez zbytečných emocí se společnost rozcházela.

V sobotu 18. října t. r. na místním sportovním areálu byl uspořádán tradiční ukrajinský jarmark. Samotný areál stadionu je jedním z největších v oblasti a často je využíván ke svému účelu i jinými obcemi a městy. Od rána se začaly sjíždět autobusy z celé rovenské oblasti, ale i od Lvova, Lucka, Podola a dokonce i ze Zakarpatské Ukrajiny. Vystupovala z nich děvčata, ženy a muži, oděni do svých národních krojů. Byla to podivná - pastva pro oči! Někteří již předem měli domluveno, že budou mít ukázkou své kulturní činnosti na pódiu, kde od samého rána běžel program.

Nevím kdy, ale na stadionu vyrostla stavení „Kuryni“ se zahrádkami, ve kterých kralovaly vysoko pnoucí se slunečnice. Na kolíkových plotech se sušilo hliněné nádoby, kolem pobíhaly (u některých) slepičky a u pultů vyzdobených vyřezávaným příkrýtkem na tradičních hliněných malovaných miskách lákaly návštěvníky různé pirohy a vareniky. Také se tam opékalo na ohništích maso, nabízelo své vlastní víno a to vše jako ukázkou vlastní domácí výroby. Kdo se chtěl pořádně nasytit měl možnost a nestálo ho to ani kopějku. Obsluha takových Kuryni byla samozřejmě rovněž patřičně krojovaná podle vzoru té dané vesnice. Po obědě přibýli ještě obyvatelé městečka a to už tam začala tlačence, jako bývala u nás na jarmarku. Moc se mi zalíbila nepříliš velká výšivka a tak jsem se zeptala, kolik stojí. Dotyčná žena se na mne podívala s úsměvem a řekla, že celou zimu ji vyšívala a že by ji nikdy neprodala. Škoda!

Těch výšivek tam bylo nespočetné množství. Také ukázky zeleniny, někdy až obří velikosti, a ovoce. Vše to upraveno do určitých forem a vzorů. Měla jsem dojem, že se nacházím někde ve velmi starém prostředí, tak asi z dob Tarase Bulby a nebo v prostředí bývalých kozáků. Samozřejmě, že jsem vyfotila celý film a litovala, že nemám při sobě další.

Neděle 19. říjen 2008 hlavní den pětistoleťho Mlýnova. Zúčastnila jsem se bohoslužby ve staré pravoslavné církvi. Ač sama jsem katolička, vždy, když navštívím Mlýnov jdu v neděli do církve. Katolický kostel v době sovětské vlády zbořili a místo něho vystavěli kinosál. Nepříliš velká budova, která sloužila jako bar „Hollywood“. Ani nevím, co v této době se v ní nachází. S baťušskou církví se znám osobně a mohu říci, že je to báječný člověk a velmi si ho vážím. Pěvecký sbor každým rokem i s knězem jdou na provody nad hrob maminky a naší rodiny zazpívat modlitbu, a ačkoliv málokoho znám jménem, jsou to moji přátelé a pokaždé je na chóru navštěvuji s poděkováním.

Při bohoslužbě se účastnili šest kněží a biskup z Rovna. Je to dědušek velmi vtipný a hodně mluvící, tak, že tato bohoslužba se trochu protáhla. Z církve se šlo k budově, kde dnes sídlí rajonní úřad. Před hezkou dvouposchoďovou budovou se nachází pomník Tarase Ševčenka, postavený zřejmě k výročí. Velký skver, ze kterého je krásný pohled na Ikvu, která je dnes zastavena přehradou, jeví se jako ohromné jezero. Za Ikvou je pohled na novější budovu, postavenou na základech starého paláce, který sovětská vláda v roce 1940 nechala vyhodit dynamitem do vzduchu. Zůstaly pouze základy bez suterénního stropu otevřené místnosti. Na Rovenské silnici se začaly shromažďovat skupiny podle vesnic, úřadů, zaměstnání atd.

Bývalá Rovenská ulice, dnes Vatutina, jehož vojska osvobozovala Mlýnov, v minulosti byla zastavěna většinou židovskými domky a tržištěm. V době dešťů tento „plac“ byl samo velké bláto, kde jsem kdysi jako dítě ztratila galose. Dnes se tam nachází velmi hezký park s hodně vzrostlými stromy. V parku při prostřední aleji postavili na vysokém pilíři sochu Matky Boží-Pokrovy. Alej vede přímo ke vchodu církve a vytváří velmi hezký pohled na tuto část města.

Když přecházím od parku na chodník při Rajkomě, nemohu se ubránit zvláštnímu pocitu. Zde jsem se narodila, zde stál náš dům, na kterém se otec tolik napracoval, aby ze zájezdní hospody, kterou koupila babička Šmidová od hraběte Chodkiewicze, vystavěl pořádný a velký dům. Zde po těchto místech šel náš rodinný život. Vše bylo zboženo, pouze místo a ta atmosféra, kterou jenom já cítím, tam zůstává...

Na tom skvěru postavili k účelu oslav scénu a umístili spoustu židlí. Před budovou Rajkomu vyšli pohlaví města, církvi a činitele úřadů obcí a různí hosté. Nastoupila hudba a začaly pochodovat delegace. Byla to opět moc hezká podívaná. Příchod těch pochodujících trval téměř hodinu a já jsem se moc divila, jak se ty stovky, ba tisíce lidí vešly na plac při pomníku Ševčenka. Je pravdou, že to náměstí je prostorné, ale toho národa bylo příliš velké množství. Program začal vystoupením vedoucích činitelů rajonu, zástupci církve místní pravoslavné a ruské pravoslavné, pokračovaly projevy hostů a dobrovolně se hlásící občanů. Střídání se scénkami divadelními a také historickými vložkami. Sólové a sborové zpěvy, atd.

Řeknu to jednou větou, byla to velká „show“.

I na mne došlo. Několika slovy jsem popřála občanům Mlýnova lepší budoucnost a také aby město bylo dobrým otcem svým obyvatelům.

Mlýnov má velmi zajímavou minulost a o té bych jednou chtěla napsat článek do našeho Zpravodaje.

Irena Malinská-Šmidová

Vzpomínky. Čas běžec dlouhým krokem ...

Starý člověk má svou paměť, je to její vzpomínkový trezor, kde si vše uchovává. Dnes Vám budu vyprávět příběh, který se stal více než před šedesáti léty.

Zátecko po odsunu Němců bylo dosti vyhlédno. Začíná stěhování, mnozí se vracejí domů, druzí přijíždějí za lepší prací a snadnějším bytovaním.

Také já a moji přátelé jsme každý z jiného kraje a země. Utvořili jsme takovou skvělou partu. Deset mladých, šťastných lidí. Vůdci osobu si volíme - zaměstnanec MNV s chotí (jejich jména jsem zapoměla), budu ho jmenovat p. Hanzlík. Manželé Heřmánkovi, Moraváci, měli na náměstí velké řeznictví a dobré uzeniny. Alexandr Pánek s chotí Maruškou, právě s generálem Svobodou se probojovali do Prahy ale na Volyň v SSSR se nechtěli vrátit, usídlili se v Žatci. Zde měl Saša fotoateliér a fotoprodějnou. Oldřich Martiš z Přerova a já ze Zdobunova SSSR si v Žatci bereme správcovství na prodejnu Velo-moto. František Chvatík, nejmladší ředitel Zemědělské banky v Žatci a jeho manželka Jindra se synem Ivánkem, všichni z Hané. (Malá perlička - pí. Jindřiška coby pravá Hanačka si dovezla svůj pravý hanácký kroj. Ten si vždycky oblékala do sokolských průvodů. To byla taková kráska, byla ozdobou celého průvodu.) Nás sblížoval Sokol, ochotnické divadlo a zpěv.

Pan Hanzlík přišel s myšlenkou, abychom si pronajali v krásné horské krajíně v Perštejně domek po Němcích. Souhlasili jsme. V přízemí bydlela česká babička s vnučkou. Na patře šest prázdných místností. Začal uklídat a obstarat deset postelí každá jiná. Za budovou bublající potok, toť naše společná koupelna. Pan Hanzlík vždy na sobotu obstaral otevřeně nákladní auto, my se s potravinami nalodili a hurá do Perštejna. Po všech těch válečných útrapách to bylo pro nás něco nezvyklého, milého, my šťestím chováni se jako malé děti.

Rok 1947 je pro malého Ivánka radostná událost - má 6 roků. Dort, 6 svíček, rodiče a Saša Pánek to vše zvěčnil. Ještě si neodebrali ani fotografie a tu přichází nešťastný osud. Pan František Chvatík dobrovolně odchází ze života.

Ještě ten večer se scházím s Jindrou a ta mi sdělí, že na druhý den bude před budovou Zemědělské banky rozloučení a odvoz zesnulého do jeho rodného

města na Moravě, kde ještě ten večer Jindra nad ztrátou milovaného manžela také dobrovolně odchází ze života.

Tato událost nás všechny překvapila a zarmoutila. Ještě asi dvakrát jsme se sešli na Perštejně. Nebyly už to ty radostné dny a večery, spíš pietní vzpomínky s velkým otazníkem „Proč?“ Do dnešních dnů není nikomu známa jeho příčina. Je smutné, že to dobře, radostné, má krátké trvání. Se slzami v očích jsme se rozloučili s Františkem, 38 let a Jindrou, 28 let. Dva mladí, krásní, hodní a tak nadaní, sami rozhodli o své budoucnosti. Odevzdali jsme klíče od budovy a tiše odešli.

Fotografie z narozenin jsem si schovala s příslibem, že je odevzdám Ivánkovi. Bohužel, nevěděla jsem nic o něm. Kde se nachází, ve kterém městě je jeho rodina. Čas běžel. Starost o vlastní rodinu (narodil se nám syn) vše se oddalovalo. Přesto jsem často poslouchala rozhlas, později sledovala v televizi, zda neuslyším jeho jméno. Vždyť ta naše milá republika je tak maličká! A někde musí být i malý Ivánek. Netušila jsem, že to bude trvat dlouhých více jak 51 let.

Opět zasáhl, tentokrát šťastný, osud. V televizi jsem sledovala pořad s různými osobnostmi a tu slyším jméno Ivan Chvatík. Na obrazovce se objevil pan šedý plnovousem. Okamžitě si uvědomuji, že hledám to jméno, počítám roky a ihned se obracím na hlasatelky v televizi s prosbou o adresu jmenovaného.

Netrvalo snad ani 2 týdny, vyměnili jsme si dopisy a manželé, Janička, učitelka hudby a Inženýr Ivánek Chvatík mě navštívili v Žatci. Ta radost se setkáni, spousta otázek, Ivánek velice skromně vypráví o svých úspěších. Při dalších návštěvách jsme našli dům v Zeyerově ulici, kde rodina bydlela. Kde byla Zemědělská banka? Na kruhovém náměstí, kde dnes sídlí Ge Money Bank. Ivánek po celá studijní léta za podpory příbuzných, bez lásky rodičů úspěšně došel až na stupeň nejvyšší. Jak se říká, neusnul na vavřínech. Studuje, pracuje, i když často za nepříznivých podmínek. Konečně dosahuje uznání od svých spolupracovníků i uznání představených.

Ke dni 660 let založení Karlovy Univerzity ve Velké aule historické budovy Karolina - konalo se udělení doktorátů Honoris causa:

za filozofickou fakultu Ing. Ivanu Chvatíkovi, za právnickou fakultu prof. J. A. Ankumovi, za matematicko-fyzikální fakultu prof. T. Kishimu, za lékařskou fakultu prof. S. M. Concadovi
Za toto ocenění děkuje Ivánek rodině, manželce Janě a dceři Zuzance. Přece to vše dokázal. Dokázal, že je synem skvělých rodičů...

Je mi již hodně roků. Mám špatné spání. Často otvírám babičkovský šuplíček a vše si živě představuji. Vidím nás všechny pohromadě v Perštejně, veselá a šťastná. Jak naši muži z kopce váli sudy. Tu zase Ivánek pouští na potoce za chalupou papírové lodičky. Přejídáme se chutným obědem od pí Heřmánkové a Hanzlíkové. Paní Jindřiška v hanáckém kroji. Panu Hanzlíkovi vyslovuji za nás všechny velký dík, že to vše tak dobře „zesumíroval“. Bylo to krátké, nezapomenutelné. Sašovi Pánkovi za fotografie.

Bohužel, nemám se s kým o ty vzpomínky rozdělit. Všichni již odešli... Anna Martišová roz. Pánková

Rozděli jste se o ně dobře, paní Aničko, myslím, že všichni čtenáři Zpravodaje si rádi přečteli Váš krásný článek a na chvíli se s Vámi citili jako ti mladí na chalupě v Perštejně...
Díky! Redaktorka

Vzpomínky vděčného pacienta ...

Se zájmem jsem si přečetl lidsky prociťný nekrolog krajana Oldřicha Rejchra, předsedy SČPV, k úmrtí krajana Prof. MUDr. Vladimíra Dufka, CSC. Zvláště mě zaujala věta „Spolubojovníkům a zejména volyňským krajanům lékařskou službu poskytoval dlouho po dovršení důchodového věku“. Jsem jedním z nich.

Během věznění, kdy téměř celých šest roků jsem pracoval v uranových dolech na Jáchymovsku, jsem onemocněl krajně nepříjemnou nemocí. Tehdy mi krajané říkali, že by mi určitě pomohl ten lékař Volyňák, který krajanům velice pomáhá. Jak já jsem mohl tehdy hledat pomoc na vyšších místech, když jsem měl před sebou ještě 5 roků ztrátu občanských práv?

V roce 1987 jsem velice nešťastně uklouzl na zledovatělém chodníku a hlavou jsem upadl na žulový obrubník. Bylo z toho zhmoždění mozku, fraktura

lebky a krvácení do mozku. Po rychlém převozu do nemocnice v Chomutově mě odložili do nějaké studené místnosti, zřejmě počítali, že je to můj konec, ale ten nebyl.

Přes pečlivou péči lékařů můj srav se nijak nelepšil, hrozila mi epilepsie. Tehdy se mě ujal krajan Kupičovák, Alexandr Ducháček, který se znal s tím lékařem-Volyňákem MUDr. Vladimírem Dufkem. Byli spolu na frontě a byli velice dobrými přáteli. Při setkání v Krásném Dvoře u příležitosti 40. výročí reemigrace mi domluvil přijetí do ÚNV. Tu domluvu slyšel krajan, s kterým jsem pásl krávy. Kdysi to byl bohabojný ministrant, ale teď velký komunista. Ten ihned řekl MUDr. Dufkovi: „Ten byl ale dlouho zavřený!“ Samozřejmě, že MUDr. Dufek se zarazil a chtěl chovnout, ale pan Ducháček řekl, že jsem byl ve vězení, když tam byl i G. Husák. A tak jsem se do ÚNV dostal. Byla mi zde provedena různá vyšetření, která by mi nikde jinde neprovedli a doporučili léčbu. Po třech letech léčby mi ošetřující neurolog řekl, že skutečně nepočítali, že to přežiji.

V roce 2000, těsně před Vánocemi, při nastupování do autobusu mě zabolelo v kyčli. Bolesti se stupňovaly. Jeden pan primář se podíval na rentgenový snímek, vysoko před ním visící a řekl: „Úměrně stáří!“ a předepsal mi lék proti bolestem. Bolesti nepřecházely, předávali si mě neurolog s ortopedem. Nakonec zjistili, že mi to dělá koleno, ale žádné léky nezabíraly. ČSBS v Chomutově mě kontaktoval s panem prof. V. Dufkem, ten byl ovšem již v důchodu. Díky svým kontaktům mi zařídil přijetí na 1. interní kliniku ÚNV. Při přijetí jsem předal lékařské zprávy i s tím prvním rentgenovým snímkem. Ještě jsem se nestačil ani převléci a již tam byl přítel Vladimír Dufek a hlásil: „Vašku, vždyť ty máš prasklý kyčelní krček!“ Pak vše šlo již velice rychle. Zjistilo se, že mi to začíná srústat, ale pod určitým úhlem a noha že je kratší. Operován jsem byl až koncem dubna, tedy po 4 měsících. Díky dobrému příteli prof. Dufkovi vše dobře skončilo.

Přátelé si mě, co se týče nemoci, dobírají, že musím všechno. Za dva roky po problému se zlomeninou kyčelního krčku to potvrdila leukémie. Když to dospělo vrcholu, ošetřující lékař mi řekl, že by bylo dobré, kdybych si sehnal odborníka. Šel jsem opět za vzácným přítelem prof. Vlადou Dufkem. Do té jeho důchodcovské ordinace mě doprovázela věrná kamarádka PhDr. M. Žáková, CSc. Starý „kozák“ si prohlédl krevní obraz a hned, jako pravý důstojník, komandoval: „Ukaž mi břicho!“ Při ohmatávání břicha úplně strnul, když tam nahmatal něco nadměrně velkého. Zkusil to ještě jednou a s úlevou mi řekl: „Vašku, já jsem myslel, že je to nádor, ale je to jen tak zvětšená slezina, budeš muset jít na hematologii.“ Ihned mi zařadil přijetí do ÚNV. To, co on zjistil prohatem, mi v Chomutově potvrdili na hematologii odběrem kostní dřeně. Pak znovu šlo vše velice rychle. V ÚNV jsem potkal vzácného lékaře, který, když zjistil, že jsem Volyňák a věže z uranových dolů, mě ujistil, že vše dobře dopadne. Zařídil mi perfektní léčení v ÚHK. Zde zjistili, že je to leukémie zvaná „vlasatá“, která je dnes léčitelná. Díky jejich vzácné péči jsem se uzdravil.

Na závěr chci podotknout, že z těch všech lékařů, kteří mi pomáhali, si nikdo nefekl o úplatek. Velice mě jednou na schůzi chomutovského regionu udivila hrubě řečená otázka jednoho krajana: „A co si ten Dufek za to řekl?“ Suše jsem odpověděl, že nic. Jsem přesvědčen, že kdyby zde přítel Vladimír byl, jistě by mi od francouzských holí pomohl! *Václav Kytl*

NAŠI JUBILANTI . . .

Region Litoměřice

V našem regionu se v I. čtvrtletí 2009 dožívají významných životních výročí tyto naši krajané:

Leden: 75 let Miloslava Zemanová z Hůrky Olšanské, bytem Litoměřice. 80 let Vladimír Iránek z Malého Omelánku, bytem Polepy. 81 let Milena Kopecká z Kisujalka, bytem Liběšice. 81 let Bohuslav Ludvík ze Stromovky, bytem Úštěk. 82 let Marie Stanislavská z Teremna, bytem Polepy. 91 let Slávěna Zajíčková z Mírotina, bytem Lovosice.

Únor: 80 let Pavla Melničková z Volkova, bytem Dobkovic. 80 let Irena Šimková z Rovna, bytem Litoměřice. 81 let Helena Šimová z Hušče, bytem Trnovany. 83 let Jiřina Sazečková z Keblic, bytem Lovosice. 86 let Věra Suchopárová ze Strakova, bytem Roudnice n. L. 91 let Miluše Smetanová z Brodova, bytem Encovany.

Březen: 80 let Anna Černá z Michalovky, bytem Litvínov. 80 let Václav Moravec z Michalovky, bytem Třebívlice-Jenčice. 82 let Miroslav Škrabal z Rovna, bytem Litoměřice. 84 let Josef Vyletěl z Mírohoště, bytem Jenišovice. 85 let Marie Riedlová z Bocánovky, bytem Litoměřice. 86 let Božena Vetrusková z Kupičova, bytem Přeslice. 86 let Anna Vokráčková z Mírohoště, bytem Soběnice.

Všem jubilantům přejeme hlavně pevné zdraví a spokojenost do dalších let.

Za region Litoměřice Daniela Zelenková

Ještě z regionu Litoměřice: Velice se omlouváme paní **Olze Bilkové** ze Strakova, bytem Litoměřice, která v listopadu slavila 85. narozeniny, že jsme uvedli její jméno chybně Věra.

Za výbor regionu D. Zelenková

Moravskoslezský region

V prvním čtvrtletí roku 2009 se dožívají významného jubilea v moravskoslezském regionu tyto naši členové:

Leden: 75 let Mezenský Rostislav Moskva, bytem Horní Benešov. Šimsa Václav, Moldavan, bytem Studánka. 81 let MVDr. Samec Vladimír Dembrovka, bytem Nový Jičín. 86 let Horská Emilie Karlovac, bytem Hladké Životice a 88 let Čmuchařková Anna Pokosy, bytem Krňov.

Únor: 55 let Mgr Barfajt Miroslav, Krnov ČR, bytem Nový Jičín. 70 let Marešová Marie Březová ČR, bytem Studánka. 82 let Kabát Stanislav Martinovka, bytem Přibor. 86 let Gajdošíková Slávka, Slavuta, bytem Brodek u Přerova

Březen: 65 let Dodková Naděžda Hlinsk, bytem Třemešná u Krnova. 70 let Knob Vladimír Ulbárov, bytem Fulnek. 82 let Čvančarová Olga, Černý Les, bytem Sudice. 83 let Klaban Valerian Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou. 84 let Kracíková Antonie Podlesice, bytem Nový Jičín. 86 let Mikeš Vladimír Málenska, bytem Havířov a Rěblová Ludmila Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor

*MVDr. Vladimír Samec, předseda
a Marie Seitlová, tajemnice*

Region Moravský Krumlov

VI. čtvrtletí 2009 oslaví svá životní jubilea tyto naše členky:

Leden: 81 let Emilie Košťáková-Kozáková, Novosilky České, nyní Oleksovice

Únor: 84 let Emilie Hrubá-Cymbálová, Niva Hubinská, nyní Loděnice
Oběma oslavenkyním do dalších let dobré zdraví, štěstí a spokojenost.

Za region Mgr. Stanislava Kounková

Region Cheb

V tomto regionu oslaví v I. čtvrtletí 2009 svá životní jubilea naši krajané:

Leden: 81 let Miroslav Florián z Dubína, nyní Františkovy Lázně

Únor: 85 let Evženie Blahoutová z Volkova, nyní Cheb. 80 let Štěpán Doleček z Vrby, nyní Fr. Lázně-Dlouhé Mosty. 84 let Ludmila Mácová ze Sofievky, dlouholetá vedoucí našeho regionu, nyní Cheb. 70 let Wanda Polzová z Křemence, nyní Podboř. Rohozec

Březen: 70 let Jaroslav Florián ze Sofievky, nyní Cheb. 80 let Evženie Jasenčuková ze Stolárny, nyní v Stínách. 81 let Jiří Máca, adaptovaný Volyňák, nyní Cheb. 87 let Emilie Pecová z Lucka, nyní Mar. Lázně.

*Přejeme štěstí, zdraví, životní pohodu a „mnohaja ljeta!“
Ludmila Mácová a Libuše Pancířová*

Region Šumperk

V prvním čtvrtletí roku 2009 oslaví svá jubilea tyto naši členové:

Leden: 81 let Novotný Rostislav z Novostavce, nyní Velké Losiny, 20 let Gol Jiří, Staviště - rodiče byt Staré Město

Únor: 80 let Ant. Doležalová-Nováková, Zborov, nyní Pardubice. 80 let Sůva Vladimír, Terešov, nyní Dolní Studénky. 65 let Gol Bohumil, Staviště, nyní Dolní Studénky. 81 let Hnízdil Viktor, Kneruty, nyní Šumperk

Březen: 85 let Novotná-Kocková Helena, Novokrajec, nyní Velké Losiny. 84 let Moravec Vítězslav, Kiverce, nyní Víkřovice. 50 let Homoláč Josef, Malá Zubovština, byt Rokytnice 85 let Kulichová-Maková Marie, Teremno, nyní Šumperk

Za region přejme všem jubilantům pevné zdraví, štěstí a spokojenost
Jiřina Žáková, Velké Losiny

Všechno nejlepší v Novém roce, hodně zdraví, štěstí, spokojenosti přejme celému Sdružení za region Šumperk Jiřina Žáková

Region Mohelnice

VI. čtvrtletí 2009 se dožívají jubilea tyto členové:

Leden: 86 let Emilie Jarmarová z Bakovce, nyní Mohelnice. 81 let Jelínková Věra z Omelánštiny, Nyní Mohelnice

Únor: 75 let Mach Vladimír z Chomoutu, nyní Libivá

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohody.

Za region Machovská

Region Domažlice

Ve IV. čtvrtletí 2008 oslavili svá životní výročí:

Říjen: 87 let Nechvilová Marie, Moldavan, Podcurkov, nyní Hostouň na Š. 82 let Kroupa Václav, Ivaniče, nyní Meclov.

Listopad: 82 let Vokačová Anna, Ivaniče, nyní Horšovský Týn. 84 let Řeháková Nina, Kopče, nyní Horšovský Týn. 87 let Hajznerová Emilie, Lipiny, nyní Ostroměň. 86 let Vich Josef. Krušinec, nyní Horšovský Týn

Všem jubilantům pevné zdraví, štěstí a ještě hodně životní pohody

preji Vladimír Ledvina a Naďa Pytelková

Všem krajanům a přátelům z Volyně přejeme hezké prožití vánočních svátků v radosti, klidu a pohodě a v novém roce 2009 hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a životní pohody.

*Za region Naďa Pytelková a Jiřina Eberlová
Všem jubilantům blahopřejeme i redakce Zpravodaje
Oprava: v čísle 9 v regionu Šternberk uvedeno jméno jubilantky Marie Růžičková roz. Růžičková, správně je Růžičková, roz. Hlaváčková. Ještě jednou gratulujeme k devadesátinám.*

*Vážení vedoucí regionů Šumperk, Domažlice a Mohelnice. Dle nové úmluvy SČVP uveřejňujte jubilanty po čtvrtletích ne pololetích nebo celém roce - uveřejněny budou jen půlkulatá a kulatá jubilea do osmdesáti let. Od osmdesátky pak každý rok věku.
Dík za pochopení Redakce*

NAŠE ŘADY OPUSTILI . . .

4. října 2008 zemřel pan Josef Kadeřábek ve věku nedožitých 91 let. Pocházel ze vsi Sedmíhrady na Volyni, dlouhá léta žil v Lounech. Poslední bydliště Praha-Klánovice. Zprávu podala Ludmila Pušová, dcera *Redakce projevuje rodině upřímnou účast*

Příspěvky na tiskový fond listopad 2008

Region Cheb: Z prostředků regionu věnovali 2000 Kč

Region Chomutov: Vladimír Novák, Droužkovice, 150 Kč, Václav Kytl, 300 Kč

Region Litoměřice: Z prostředků regionu 1000 Kč. Lydie Doležalová, Vyšehořovice, 250 Kč. Daniela Zelenková, Litoměřice, 250 Kč. Melanie Tintěrová, Polepy, 300 Kč.

Region Praha: Vlasta Hrabáková, Praha, 200 Kč. Rostislav Zumr, Děčín, 500 Kč. Václav Prokeš, Praha, 200 Kč. Oprava příspěvku z min. čísla: Jarmila Šťastná, SRN, správně 500 Kč. Čestný člen Zbigniew Wojcieszek, Varšava, 1000 Kč.

Region Šumperk: Lidie Vařeková, Šumperk, 500 Kč. Alena Tučková, Víkyřovice, 100 Kč. Alena Kubelová, Víkyřovice, 200 Kč.

Region Teplice: Ing. Vladimír Lešner, Teplice, 200 Kč.

Region Žatec: Alla Borolochová, Žatec, 500 Kč. Helena Klimentová, Podbořany, 300 Kč. Viktor

Novotný, Most, 300 Kč. Manž. Burešovi, Holec, 500 Kč. Antonín Mora, Horažďovice, 500 Kč

Při příležitosti ročního setkání Sv. bojovníků a Obce legionářské dne 12. 12. v Žatci byla vybrána jako dar na tiskový fond částka 2 750 Kč. V příštím čísle budou uvedeni dárci.

Kamila Ondrová

Ludmila Pušová nám zaslala oznámení o úmrtí svého otce p. Josefa Kadeřábka, rodáka z Hlinska a věnovala na fond 200 Kč

Sbírkou na rezervní fond z 3. 4. 2008 předal Josef Holec v částce 1 300 Kč. Jmenovitě jsou to dárci: Šereťuk Mikuš, 100 Kč, Vojar Miroslav, 100 Kč, Parpel

Josef, 100 Kč, Rajbrová Pavla, 100 Kč, Ondrová Kamila, 100 Kč, Tamchinová Božena, 100 Kč, Holec Josef, 100 Kč, Kubín Josef, 100 Kč, Martinovská Marie, 100 Kč, Hanušová Irena, 100 Kč, Finkousová Alla, 100 Kč, Vyháček František, 100 Kč a Vodička Jaroslav, 100 Kč.

Za došlé příspěvky ze srdce děkuje Zpravodaj a CV SČVP

Příspěvky pro region Moravskoslezský v minulém čísle bylo uveřejněno chybně poděkování za region Viktorem Rážou - měla tam být uvedena **Zdeňka Novotná**. *Omlouváme se.*

Ze zasedání Celostátního výboru dne 19. 11. 2008, sděluje předsednictvo celostátního výboru (PCV) nejdůležitější informace.

V tajném hlasování byl na další dva roky ze čtyř kandidátů zvolen dosavadní předseda Oldřich Rejchrt. Celostátní výbor (CV) udělil čestné členství JUDr. Ing. Jaroslavu Musiálovi (na návrh regionu Teplice) a Růženě Kučerové (na návrh regionu Tachov).

Kontrolu plnění usnesení CV provedl a výsledek přednesl Rostislav Jirásek. Konstatoval, že úkoly jsou plněny nebo již byly splněny. Členové předsednictva, kteří zodpovídají za konkrétní úseky přednesli stav plnění úkolů za minulé období. Předsedkyně komise ediční a distribuční (KED) poukázala na to, že předsedové asi poloviny regionů se nesnaží o dobudování prodejní sítě knih s volyňskou tematikou. Předseda komise historicko dokumentační (KHD) poukázal na to, že některé regiony jdou zcela netečně pokud jde o sběr pamětních předmětů pro doplňování volyňské sbírky v Národním muzeu. **Ekonomka** podala informaci, že v posledních letech pro růst cen hospodáři SČVP s deficitem, který v roce 2008 dosáhne částky kolem 80 000.- Kč a navrhla, aby CV na tomto zasedání odsouhlasil zvýšení členského příspěvku od 1. 1. 2009 na 200.- Kč měsíčně. V následné diskusi pak došel CV k závěru, že o této nutnosti budou nejdříve informovat své členy předsedové regionů a za tím účelem jim PCV zašle stručný finanční rozbor. Předseda přednesl své vystoupení na začátku zasedání. S ohledem na jeho věcnou obsažnost a aktuálnost uvádím z něj hlavní myšlenky.

V úvodu konstatoval, že jeho mandát končí a na pořadu zasedání Celostátního výboru je volba nová. V ohlédnutí za uplynulým funkčním obdobím zdůraznil, že odpovědnost za vedení Sdružení přebíral v době, kdy činnost Sdružení plynula samospádem k neodvratnému brzkému konci. Nejčastěji pokládaná otázka „Jak dlouho ještě budeme existovat?“ dominovala všem jednáním, předurčovala program a kroky celostátního vedení.

To bylo nutné změnit. Ve spolupráci s příslušnými funkcionáři i ochotnými členy Sdružení byl připraven a celostátním orgánům předložen ke schválení program pro následující období, který měl pojmenovat cíle, stabilizovat strukturu, organizační zásady a pravidla ekonomického chování sdružení. Výsledkem téměř rok trvajícího procesu jsou všem dobře známé „Základní dokumenty sdružení“.

Byla vzkrášena činnost odborných komisí, změnil se styl práce předsednictva. S velkým zadostiučiněním konstatoval, že pominuly malicherné spory, že jsme schopni se jim vyhnout, předejít, pominout a také citlivě řešit.

Připomenul akce související s šedesátiletým výročím našeho návratu do staré vlasti, zejména vybudování a odhalení pomníku volyňským Čechům na Ukrajině v Rovně, odhalení busty prezidentu Dr. E. Benešovi v Žatci jako vděk za jeho zásluhy na našem návratu. Mezi jinými zmínil výstavu „Češi z Volyně již 60 let doma“ pořádanou letos brněnským regionem ve Znojmě i celostátní setkání volyňských krajanů v Žatci u příležitosti malínské tragédie. Organizátorům, aktivním funkcionářům a především ochotným dárcům, jejichž štědrost vše podmiňuje, pak srdečně poděkoval.

S velkým uznáním hovořil o předsedech regionů. Poděkoval jim za obětavost s jakou se dobrovolně a bezplatně věnují svým regionům i za jejich nezastupitelnou organizátorskou práci. Ale zároveň jim položil otázku zda znají zájem rodinného i vnějšího okolí o svůj krajanský region? Jestli se ptají svých členů, jejich prostřednictvím i rodinných příslušníků, zejména těch mladších, co od krajanských setkávání očekávají, co je zajímá? Jak využili anketní listky? Také pro někteří stávající členové ruší své členství ve Sdružení. Z přehledu vývoje členské základny provedeného za období listopad 2006 až říjen 2008 je zjištěno, že z našich řad odešli 273 členové. Zarážející je, že přitom své členství zrušilo více členů (147 osob) než ubylo v důsledku úmrtí (126 osob). Tuto ztrátu sice částečně vykrýlo přijetí 143 nových členů, ale plně nenahradilo. Celkový počet našich členů se během uplynulých dvou let tedy absolutně zmenšil o 126 osob. Sdružení v současnosti má 1886 členů organizovaných ve 24 regionech.

Pro nové volební období definoval cíle takto:

- I. vedení SČVP** hlavní pozornost věnovat činnosti a životu v regionech,
- II. regiony SČVP** svoji činnost více zaměřit k potřebám a na spolupráci s mladší generací,
- III. všechny orgány SČVP** chovat se ekonomicky a hospodárně,
- IV. každý člen** podle svých možností podporovat a aktivně přispívat k plnění cílů SČVP.

Na závěr všem, kteří jakýmkoliv způsobem a z kterékoliv funkce se aktivně podílejí na životě regionů, nebo působí v pozicích celostátního dosahu, popřál chuť, vůli a odhodlání k další práci. V našem věku všem také hodně potřebného zdraví!!

Plné znění textu vystoupení předsedy je k dispozici u jednatele nebo na webové stránce SČVP.

Ing. J. Hofman, jednatel.

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23. 12. 2008

Internetové stránky: www.scvp.wu.cz